

Ahoj Míšo a Květo

Tímto příběhem bych se chtěl „poprat“ o možnou předregistraci na VI.run 2019

Jsem Míra,

já a náš tým (Run4Run) běželi loni poprvé jako tým, někteří naši běžci už vl. run běželi dříve, takže jsme zase až takový nováčci nebyli. Naše skupina běžců vašeho štafeťáku byla složena ze sportovců mnoha sportovních odvětví, běžkaři, cyklisté, hokejisté, volejbalisté, horolezci (já a má žena) ale jak to tak bývá, když je člověk sportovec a není už nejmladší (letos mi bylo 40 let), přičichne skoro ke všemu. V první řadě ale byla valná většina našeho týmu složena hlavně z přátel a některé znám více jak dvacet let.

Proč jsem se ale rozhodl sepsat příběh a poslat vám ho...

V první řadě považuji lidskou interakci, sport a mezilidské vztahy založené na trávení společného času v přírodě ať už jakýmkoli způsobem za pomalíčku polehoučku ustupující trend dnešní mládeže a mladých lidí. A to je z mého pohledu velice špatně. Jak pro člověka jako jednotlivce tak pro společnost celkově.

Za druhé a díky tomu mám čas tento příběh psát. Právě si na izolaci plně užívám pohostinnosti Kliniky nukleární medicíny a endokrinologie v Motole.

Ale k příběhu...

Jak jsem psal výše, jsem horolezec ale „fušuji“ do valné většiny sportů, od běhu, cyklistiky lyží, prkna, badmintonu, fitness, tenisu, raftingu až po tradiční lukostřelbu. Takže své tělo velice dobře znám. Loni na jaře mě však překvapilo. Během jarního zvýšeného tréninku se mi na krku těsně nad klíční kostí a vedle předního kývače havy oběvila boule, z prvu jsem tomu nepřikládal žádnou váhu, po pár týdnech byla ale větší a to i přes to, že jsem vypustil a nebo změnil mé dosavadní návyky. V červenci jsem si tedy došel k obvodnímu lékaři, ten mě poslal na sono a endokrinologii. proběhlo vyšetření a ze dne na den jsem se octl v kolotoči dalších a dalších vyšetření ze kterého na mě vybafl všudypřítomný žrout lidské energie a pozitivního myšlení: rakovina. Respektive papilární karcinom štítné žlázy. Naštěstí jsem si velmi brzy uvědomyl, že pokud si neudržím čistou hlavu, pozitivní myšlení a svůj vlastní přístup k životu stejný jako před diagnózou, budu to mít přetěžké.

Pomohl mi v tom můj největší koníček, horolezectví. Ať už člověk chce a nebo ne, když se dlouhodobě pohybuje ve vysokých horách dříve nebo později se dostane do situace kdy jemu osobně nebo někomu v jeho okolí jde o holý život. V hrách to ale většinou není jako v autě těsně před nehodou kde se rozhoduje ve zlomcích vteřin. V horách je mnohdy na řešení závažných situací (počasí, bloudění, řešení situací na ledovcích, nutná záchrana, rozhodnutí pro předčasný návrat, únava) mnohem více času a zbrklé jednání je mnohdy jen na škodu. Takže máte dost času si uvědomit, že vám nebo někomu blízkému jde o život. A právě tyto situace mě připravili na stav kdy mi jsem si uvědomil, že mi jde o život a to aniž bych byl ve více jak třech tisíci metrech nad mořem. Situace byla v podstatě stejná a boj o přežití nevyhnutelný, že jsem si ho vlastně ani pořádně neuvědomil.

Poté ale přišla druhá rána a to v podobě operačních a pooperačních komplikací. Jelikož si má rakovina oblíbila také mé uzliny tak v nich nějakou dobu z vesela rozsévala metastázy a já jich měl za tu dobu než jsem na to přišel plný krk (ta první a největší boule o které jsem psal na začátku) a hrudník takže jít pod kudlu a všechno to ze mě vyřezat bylo nevyhnutelné.

Možné komplikace byly ovšem opravdu drsné, jen v rychlosti: špatná hybnost hlavy, zastavení přívodu kyslíku do mozku během operace a s tím možné ochrnutí (obdoba mrtvice), ztráta hlasu, poškození nervů co vedou krkem a s tím možné další ochrnutí (obdoba přerušení míchy), možné poškození hrtanu a tak dále... Tyhle informace jsem chroupal o dosti déle než jsem je přijal a srovnal s nimi. Což svým způsobem každý sportovec tak nějak chápe... Potřeboval jsem se ale psychicky a fyzicky připravit na tu řezničinu, takže mi ani nic jiného nezbývalo. Sebelítost a obvňování celého širého světa by stejně ničemu nepomohli tak co už.

Operovali mě koncem loňského září na druhé chirurgii v Motole. TÍMTO ČLÁNKEM BYCH CHTĚL TAKÉ PODĚKOVAT I JIM!! Byli na mě dva týmy chirurgů, specialisté na krk a specialisté na hrudník a má operace trvala více jak 7 hodin (nedávno jsem četl, že transplantovali srdce a časově se vešli pod 7 hodin...:-). takže asi tak.

Každopádně operace se zdařila na 120% po 4 dnech jsem se rozlámaný se 60 nerezovými svorkami na krku a hrudníku už válel doma. Někdy koncem října cca 4 týdny po operaci mi psal kamarád a náš loňský kapitán a byla mi nabídnuta účast na vašem VI. Runu 2018. Samozřejmě že jsem neváhal a přijal. A od začátku listopadu začal pomalu trénovat, ale stoprocentní potvrzení jsem si nechával až na únor. V prosinci jsem totiž musel poprvé na léčbu radiojódem (tenro druh rakoviny se neléčí chemoterapií ale radioaktivím jódem) a to obnáší na 5 týdnů vypustit hormony štítné žlázy. Což udělá s tělem pěkný kotrmelce. Jedna z věcí byla, že jsem za tu dobu přibral více než 10 kg.

No a jak sami tušíte váš štafěťák jsem nakonec zvládl. A to ve v celku rozumných časech. Na to, že jsem někdy koncem listopadu nezaběhl desítku po rovině v tempu pod 7. A až koncem ledna jsem měl po prosincové aplikaci radiojódu hormony štítné žlázy v normně.

Asi bych to ale nezvládl bez mých přátel a manželky kteří semnou běželi a ty měsíce během mých tréninků mě podporovali a hecovali. Kteří si uvědomili mé nastavení mysli na to, že nejsem nemocný mezi zdravými! Ale již zdravý po překonaném problému (i když to vlastně není tak úplně pravda dodnes. Nebo lépe řečeno, prý mi to že jsem zdravý už nikdy žádný doktor neřekne:-).

Proto také chceme běžet, nejen že se nám loni váš závod hrozně moc líbil, nejen že jsme všichni sportovně založení, i když rozhodně nejsme všichni primárně běžci, ale také proto, že držíme pohromadě, jsme přátelé a nenecháme nikoho z nás ve štychu ať už se trápí s čímkoli. Zrovna když píšu v Motole tenhle příběh, většina členů našeho teamu běhá na Vítkově Teribear pro nadaci Terezy Maxové.

A třetí důvod proč vám tento příběh píši a to je z důvodů jakés takés osvěty lidí které může potkat to samé co mě a to v mnoha podobách. A pochopení, že diagnóza: Rakovina ještě nutně neznamená konec všeho co má člověk rád a nebo dokonce smrt. Čím více se o tomhle bubákovy lidé dozví a budou o ní mluvit, tím více bude ztrácet punc démona a člověk jako jedinec bude mít mnohem lepší vyhlídky na souboj s touto nemocí. Protože i když má kolem sebe člověk ideální prostředí pro boj, nakonec je to všechno jen a jen na něm na jeho hlavě, jeho vůli a jeho přístupu.

Ps: Někdy během letošního jara jsem podstoupil vyšetření EMG a zjistili mi, že mi chirurgové částečně poškodili nerv ovládající pravou ruku, některé svaly na zádech a svaly kolem lopatky, takže s horolezectvím, tenisem a dalšími sporty je prozatím utrum. Takže mi zbývá kolo a hlavně ten běh. dokud se to nesrovná nebo se nepřeučím na levou ruku. Takže přeci jen nějaké ty pooperační následky. Ale to už je spíše sranda proti všemu předešlému. Znamená to ale, že se hodlám i nadále s přáteli účastnit vašeho VI. Runu.

Cože slyšel jsem nabídku předregistrace na každoroční účast našeho týmu..??..samzřejmě vtip nakonec:)

S pozdravem, Miroslav Brooš

Těším se na odpověď.